

Jensens pinse i Liberia

KD
17/7-1982

Den unge Liberianske teologistuderende med fornavnet Jensen underviste dåbsklasser i fire måneder, men da det kom til dåbsdagen var hans rolle mere tilbagetrukket

Af Kaj Kjær-Hansen

Hurtigt trak jeg mig ud af diskussionen, da Jensens navn blev nævnt i forbindelse med den lutherske kirkes arbejde i Liberia. Hjemmefra mente jeg da at have sat mig ind i den danske missionærstabs navne: Krarup, Heide, Hougaard, Smidt, Nissen og Skjøtt. Alle udsendt af den danske ethiopiemission. Men Jensen? Jeg forstod på samtalen, at han havde studeret på Gbanga teologiske seminar, hvor Olav Smidt nu underviser, og at Jensen havde et praktikår i Zorzor, den nærmeste større by fra Wozi. Og jeg forstod også, at Jensen af en eller anden grund var blevet forhindret i at tage med øjnelægespecialisten Steen Holst Nissen og præsten Jens-Arne Skjøtt ud på en kombineret læge- og evangelisationstur i junglen.

Jeg vover mig ind i samtalen og spørger forsigtigt, hvem Jensen er, og hvad han hedder til fornavn. Man smiler og fortæller, at Jensen er fornavnet, at han Jensen Seyenkolo, at han er liberianer og midt i tyverne. En amerikansk missionær med det gode danske navn havde taget ham til sig som dreng, og hendes familienavn var blevet hans fornavn.

Så er det min tur til at smile over, at jeg havde ladet mig narre af det gode danske navn.

Jensen gjorde arbejdet

Pinselørdag var Jensens dag. På godt og ondt. Dagen i forvejen havde vi hørt, at der skulle døbes 70 mennesker i St. John's lutherske kirke i Zorzor. Bodil og Jens-Arne Skjøtts forbavelse var ikke til at skjule, da de hørte det tal. I Wozi, den landsby de har befundet sig i de sidste 6 måneder, blev den sidste dåb foretaget i 1967.

Jensen er et stort smil, da vi møder ham uden for kirken. De hvide i Zorzor, som kommer i kirken, har ikke lagt skjul på, at det er Jensen, der har gjort arbejdet. Bortset fra nogle enkelte dåb inden for de sidste par år, skal man flere år tilbage, siden der sidst var massedåb i Zorzor. Og Jensen startede først sin praktiktid i februar. Og nu er det 30. maj.

Jensen smiler lidt genert, da vi spørger ham, hvem det var, der satte ham igang med dåbsklasserne. Selvfølgelig var det et tosset spørgsmål, fordi vi med det lille have en bekræftelse eller afkræftelse på, om den lokale præst var misundelig på de resultater, som Jensen stod for. Men Jensen glider som en anden hr. Jensen på AGF's første-divisions hold i fodbold behændigt uden om den urene takling, der lå i vort spørgsmål. Og sætter os til rette med sit svar: — Det var vel Helligånden.

På de efterfølgende spørgsmål giver Jensen præcise svar. Han har haft dåbsklasser i 4 måneder, undervist på engelsk, fordi hvis folk kan læse, er det engelsk, og det, de kan tale, nemlig loma, kan de ikke læse. Selv har han lært sig noget loma, selv om han har et andet stammesprog som modersmål. De, der skal døbes, er i alderen 0-21, siger han og gør opmærksom på, at der ikke er 70, men »kun« 69, der skal døbes. Zo'ens barn, medicinmandens dreng, må vente til næste gang, da faderen på grund af bortrejse ikke havde kunnet give tilladelse til sønnens dåb.

Kirkens behov

Vi er blevet lidt mere forsigtige med vore spørgsmål, antyder, om det ikke er exceptionelt, at en medicinmands søn skal døbes. Men vi kan ikke få Jensen til at sige, at den pågældende medicinmand skulle opfatte kirkens arbejde som et konkurrenceforetagende.

Jensen kikker ind i kirken, og vi forstår, at vi skal gøre os færdige. — Jensen, hvis du med en enkelt sætning skal sige, hvad der er den lutherske kirkes største behov i dag i Liberia, hvad er det så, spørger vi.

— Et stærkt åndeligt lederskab, ledere, der vil noget for Kristus, siger han og er på vej ind i kirken.

Den unge Jensen spiller en noget tilbagetrukket rolle under gudstjenesten. Han dirigerer kirkens børnekor, som han også har fået op at stå de få måneder, han har været i menigheden. Jensen har tidligere prædiket, men denne dag er der en gæstepredikant. Prædikenen var personlig og livsnær, selv om jeg nu godt kunne have undt Jensen at prædike. — Du behøver ikke at tage ned til Monrovia, eller til Jerusalem eller New York, siger Barry Lang, en canadier, som til daglig leder den lutherske kirkes arbejde ved Bong Mine. I hans sogn har man formået at få lægfolket med i et aktivt menighedsarbejde og uden løn, hvilket for tiden kun sker her. — Havde Jesus siddet nede i Monrovia, havde du måske fået 5 minutter hos ham. Men han er her ved sin Ånd. Han er ikke kun for de rige, der har råd til at rejse, siger han.

Prædikenen varer 25 minutter. Bagefter oplæses den på lomo. Det tager 15 minutter.

Noget kikser

Og så skal der være dåb. Den lokale præst læser navnene op. Et eller andet kikser. Måske læser han navnene for hurtigt op, så det ikke går op for dem, der skal døbes, at de skal komme frem. I hvert fald er de 69 nu skrumpet ind til mindre end 50.

Bagefter kan jeg ikke lade være med at spørge, om tingene kunne have været anderledes, dersom det var Jensen, som kendte dåbskandidaterne personligt, som havde læst navnene op. Barry Lang, som havde forrettet dåben, ruller en halv times tid efter gudstjenestens afslutning op i sin lille folkevogn foran det hus, vi befandt os i, inden vi skulle til middag hos menighedens præst.

— Der er en ordenlig palaver dernede, siger han. Et eller andet kikset, og da jeg tog fra kirken, var der en vild diskussion. Egentlig er jeg ikke alt for begejstret for disse massedåb.

Ved middagen hos menighedens præst, hvor også Jensen er tilstede, er der ingen der går ind på, hvad der kiksede, og alle ser glade ud. Men i jeepen tilbage to Zozi fritter jeg Jens-Arne Skjøtt lidt ud om, hvor længe han mener en dåbsoplæring skal vare. — Selvfølgelig er det fristende at gå lidt for hurtigt frem, ikke mindst i vores landsby, hvor der ikke har været en dåb på 15 år, siger han. Men har folk i nogle måneder vist interesse, må en intensiv 3-4 måneders dåbsoplæring vel være et minimum.

— Hellere gå lidt for langsomt end at presse noget for hurtigt igennem. Også selv om man — indrømmet — fristes til at vise nogle resultater på hjemmefronten. Og måske også lidt over for sig selv, når sveden drypper her under ekvatur og på grund af nogle sprogstudier, som undertiden føles trælse.

Fremelske initiativ

Jeg vender tilbage til Jensen, da vi bumler ind på den hullede junglevej til Wozi. Selv om jeg ikke kender hans forhold til præsten på stedet — og det synes at være bedre end det, jeg havde udledt af de sporadiske bemærkninger jeg tidligere havde samlet op — sad jeg med en fornemmelse af, at det alligevel ikke er på den måde man fremelsker initiativ og nidkærlighed hos en ung teologistuderende, der er ude i praktik. Først at overlade Jensen hele slæbet, og når festen skal holdes, så at give ham en så tilbagetrukket rolle.

— Inspirationen kan måske alligevel også være gået den anden vej, siger Jens-Arne Skjøtt. Hvad du end mener om stedets præst, så vil du vel ikke nægte, at han gav udtryk for en ægte glæde over de mange dåb, også selv om det kiksede lidt. Der kan godt gå ild i tørre buske!

— Ja, hvis ilden bare er varm nok, føjer Bodil Skjøtt tørt til.

Dette er den tredje artikel i en serie fra det nye danske missionsområde Liberia. De to første blev bragt 14. juli.

KD 17/7-1982